

Til § 39.

I det af det sagkyndige udvalg udarbejdede udkast var paragraffen formuleret således:

„Med hensyn til kvindelige arbejders adgang til barselhvile m. v. gælder de herom i lov nr. af indeholdte bestemmelser“.

I motiverne oplystes det, at udvalget havde ført forhandlinger med befolkningskommissionen angående udarbejdelse af regler om barselhvile. Der var herved opnået enighed om, at sådanne regler rettest skulle fremkomme i befolkningskommissionens betænkning, hvorfor udvalget angående de herhen hørende spørgsmål henviste til denne betænkning og til den lov, der måtte blive resultatet af befolkningskommissionens forslag. Da en sådan lov imidlertid endnu ikke er givet, foreslog arbejdsrådet ved sin 2. gennemgang af lovudkastet i 1946, at man, indtil der måtte blive udstedt en videregående beskyttelseslovgivning vedrørende kvindelige arbejders ret til barselhvile m. v., skulle opretholde de nugældende regler i fabriklovens § 29, stk. 1 og 4, dog således at de skulle få gyldighed for hele lovudkastets område.

Spørgsmålet om at sikre den fødende kvinde bedst mulige vilkår med hensyn til frihed, hvile, økonomisk støtte m. m. vedrører ikke blot arbejderbeskyttelseslovens område, men hele befolkningen, og bør derfor søges løst gennem en almindelig lovgivning. For ikke at foregribe en sådan almindelig lovgivning, findes det rettest, at nærværende lovforslag ikke foreslår nye videregående regler for erhvervsarbejdende kvinders barselhvile, men indskrænker sig til at opretholde de nugældende regler om 4 ugers barselhvile, dog således, at disse regler, der hidtil kun har haft gyldighed for fabriklovens område, fremtidigt skal have gyldighed for hele nærværende lovforslags område. Herefter vil enhver kvinde, der som arbejder (funktionær, medhjælper) er beskæftiget i en arbejdsgivers tjeneste, og hvis arbejde ikke falder ind under undtagelsesreglen i § 1, stk. 2, få 4 ugers barselhvile.

§ 39 udtaler sig, ligesom fabriklovens § 29, kun om selve barselhvilen. Angående spørgsmålet om, hvorvidt der under barselhvilen eller i anledning af fødslen tilkommer pågældende understøttelse, hjælp, løn eller lign., henvises til anden lovgivning, således f. eks. til folkeforsikringslovens § 19 angående hjælp til kvindelige sygekassemedlemmer, der er beskæftiget ved arbejde, for hvilket der i medfør af lovgivningen om arbejderbeskyttelse er givet regler om bar-

selhvile. Endvidere til forsorgslovens § 238 angående ydelse af særhjælp til kvinder, hvem det i medfør af arbejderbeskyttelseslovgivningen er forbudt at arbejde en vis tid efter fødslen, men som ikke har ret til den i folkeforsikringslovens § 19 omhandlede barselhjælp. Endvidere til funktionærlovens § 7, stk. 3, angående arbejdsgiverens pligt til at betales en kvindelig funktionær $\frac{1}{2}$ løn under arbejdsudygtighed på grund af graviditet og fødsel, og til tjenestemandlovens § 16, stk. 1, hvorefter fravær fra tjenesten på grund af fødsel for kvindelige tjenestemænd betragtes som sygedage. De sidstnævnte to bestemmelser må sammenholdes med folkeforsikringslovens § 18, stk. 8, hvorefter personer, der i sygdomstilfælde oppebærer fuld indtægt, ikke har krav på pengehjælp fra sygekassen, medens personer, der i sygdomstilfælde oppebærer delvis indtægt, kun oppebærer så stor pengehjælp, at det samlede beløb ikke overstiger den sædvanlige indtægt.

Afsnit V.

Den nugældende arbejderbeskyttelseslovgivning anerkender nødvendigheden af i forskellige henseender at opstille særlige beskyttelseskrav for børn og unge mennesker.

I fabrikløven har dette fundet udtryk i § 16 gennem bestemmelserne om lavalder for børns og unge menneskers arbejde ved maskiner, i § 23 om adgangen til at forbyde unge menneskers beskæftigelse ved arbejde, som er særlig anstrengende eller skadeligt for sundheden, i § 25 om, at unge mennesker ikke i hvile- og spisepauser må beskæftiges eller opholde sig i noget til fabrikken eller værkstedet hørende rum, hvori der på samme tid arbejdes, samt i § 28 om forpligtelse til at føre register over de i virksomheden arbejdende personer under 18 år. Samme aldersgrænse gælder også for anvendelsen af børn ved ikke-erhvervsmæssigt arbejde, som frembyder sundheds- eller ulykkesfare.

I særlig grad har det nævnte hensyn fundet sit udtryk i loven af 18. april 1925 angående børns og unge menneskers arbejde, der indeholder bestemmelser om lavalder, om forbud mod unge menneskers natarbejde, om arbejdstidens længde og tilrettelægning, om fridøgn og om forskellige tilsynsbestemmelser, derunder kravet om register og fødselsattest samt om lægeundersøgelse før antagelsen.

Selv om lovforslaget indfører en mere omfattende beskyttelse mod arbejdets ulykkes- og sundhedsfarer end den nugældende